

Без нарочите претензије на познавање српске националне и политичке историје може се са сигурношћу утврдити да је време у коме ми живимо, тачније почетак трећег миленијума, најнижа кота на којој се налазио морал српске политике и националне свести и одговорности оних који одлучују о националним стварима које су битне за опстанак српске нације и његове државе. Разлози за такво тешко стање за које је синтагма *морални суноврат*, чини се, најпримеренија вишеструки су. Онај разлог за такво стање духа и праксе политичке елите који свакако стоји пре свих јесте морални разврат, медиокритетство, неодговорност политичке елите која је потпомогнута другим елитама у дрштву (интелектуалним, културним, духовним ...) до те мере обезглавила српски народ да свако ко је макар мало заинтересован за будућност свога рода мора се запитати има ли ту можда и намере. Не би се баш олако могло тврдити да је све ово што нам рада баш израз пуке случајности. Гледано споља чини се да се тзв. елита у српском друштву односи према српском народу са *презрењем* или пак има *страх*

од тог истог народа. Народ је постао таоц своје елите. Главни ослонац сваком народу – елита – постао је у српском случају главна препрека за реализацију његових легитимних циљева. Инверзија каква се нама десила као народу у поменутом смислу није забележена у модерној историји. С обзиром на такав распоред снага и улога, на потпуни разлаз са нормалним односом у том смислу право је чудо како нисмо као народ и више пострадали. Или како лепо примети песник „срећом у прави час с ума смо сишли“ па много тога приметили нисмо.

Ако је ова полазна премиса о *моралном паду* елит(е)а тачна онда је потпуно ирационално очекивати од такве елите да се понаша другачије, односно, да ради у корист народа коме припада.

Ако је ова полазна премиса о *моралном паду* елит(е)а тачна онда је потпуно ирационално очекивати од такве елите да се понаша другачије, односно, да ради у корист народа коме припада. Данас је много уносније *проказати* српски народ него *указати*

Пише: Боривој Рашуо
среда, 09 март 2011 07:41

на његове невоље, његов вапај за равноправним статусом чак и у сопственој држави. Свакодневно нам се са највиших места државне власти учитава кривица, тако да казна коју преживљавамо требало би да је логична последица тог статуса. Извињавамо се својим џелатима – правдамо се што постојимо. Регионални кривац, каквим је означен српски народ, да се послужим том елегантном и функционалном неодређеношћу, требало би да постане регионални лидер – коме, чему, зашто? Док сви, што је сасвим природно, воде бригу о себи, српска политичка елита своје мале снаге троши на бригу о другима. Иако сматрам сувишним али ипак треба указати на то ради оних којима то још изгледа није јасно да Југославије више нема, са њом су нестали и сви они разлози за компромисе, углавном труле и готово по правилу на штету српског народа.

Када се изрече овакав став који ако је тачан, а његову тачност тешко је доводити у питање а да се не дође у сукоб са чињеницама, онда би свако даље продубљивање анализе стања српског друштва данас било излишан посао. Зато нам се чини да је много упутније, целисходније и примереније да се покуша дати идеје како из свега овога изићи, како зауставити национални суноврат и отпочети *опоравак за опстанак*. Узимајући да је Песников став изражем стихом „тамо где је опасност рађа се и оно спасоносно“, истинит и делотворан склон сам поверовати да је за изречену опасност

моралног суноврата спас у српској младости

која је довољно млада да није лишена снова, а опет довољно моћна да те снове о нормалној Србији, нормалном животу може и да оживотвори. Све донедавно питао сам се да ли су стрепње над опстанком српског народа које су изрицане у последњој деценији двадесетог века пука патетика, политичка пропаганда или пак нешто треће. Једино што ми није било блиско уму јесте то да је то заправо била сурова истина која се данас одиграва пред нашим очима чак и независно од тога да ли су они који су то изговрали тада мислили озбиљно. Данас након свега, и баш због свега што се дешава са српским народом и његовом државношћу која се оваплоћује кроз Србији и Српску и свим опасностима које су се над њих надвили, то више није реторско питање то је проблем који захтева апсолутно уважавање, и према њему самеравање снага за његово решавање.

Српска младост треба да учини шта може а на нама је да их у томе не ометамо и то ће бити добро и за нас и њих.

Верујем у жељу за животом, уврен сам да је поседује и српски народ, стога се и надам да ће и он пронаћи начин како да опстане, како да не исчезне са мапе света – из самог живота. Србима данас – да би постојали сутра – једино могу помоћи они сами себи. Сви пројекти који се заснивају на додељивању и уручивању среће и благостања завршавали су се фатално. Српска младост данас има одговорност како за себе тако и за будућност

Пише: Боривој Рашуо
среда, 09 март 2011 07:41

српског народа или можда грешим из чега би проистекло да треба још једну прилику дати Кркобабићима и Капичићима. Тешко ми је и замислити да ће родитељи бити против своје деце. Зато и подвлачим, иако без намере да изричем политичке паролe – тога је бар сита српска јавност – ви којих се то највише тиче, ви који немате право на чекање, ћутање и оклевање – урадите за себе онолико колико нису били у стању да ураде они који су без икаквог легитимитета узели и нашу и вашу судбину у своје руке. Српска младост треба да учини шта може а на нама је да их у томе не ометамо и то ће бити добро и за нас и њих. *У овом часу потребно је само да се не оспорава зрелост српске младости и одустане од подмлађивање српске старости.* Па зар је

то много. Мањи захтев за виши циљ до сада се није стављао на теразијама пред српски народ или мени није познато да је таква размера постојала у нашој писаној и памћеној историји.

Логично питање после свега јесте – а где је та младост? Одговор је јасан и једноставан - *она је тамо где нису актуелни министри, посланици, лидери и лидерчићи сранака, квазиинтелектуалци и недошколовани научници*, она је делом утамничена, она је изван нас који смо рекли што смо имали, знали и умели. Колико и шта смо урадили може се сажети у једну реч – *пропаст* – умањена

територија, расељен народ, упропаштена привреда, упростачена култура, унакажено школство – угрожен опстанак нације. Морално усправљање посрнулог српског народа могу извести само морално усправни људи а такви се налазе у делу друштва који можемо за ову прилику именовати са, како сам навео - српска младост. Како ће она то урадити није наше да бринемо. На нама старијима јесте само то да им не сметамo, да им се склонимо с пута. Ваљда могу од нас да очекују толико јер то заиста није много и не представља нарочиту жртву. Промена у српском друшву могућна је само под условом да дође до смене генерација. Више од пола века влада једна формација, једна идеологија у више генерација, ваљда је дошло време да Србијом управља нова генерација, она коју ми најчешће не разумемо и када се трудимо, а да не говорим у каквом смо неспоразуму са њом када не желимо и нећемо да је разумемо – *онај нараштај Срба који ће имати разумевање за све па и за нас какви год да смо били и какви год јесмо.*

Свако онај, а верујем да таквих има, коме ово није јасно тешко ће разумети оне друге много теже ствари и проблеме пред којим се налази српски народ на почетку трећег миленијума када он без претеривања мора отпочети озбиљну борбу за свој опстанак.

Свако онај, а верујем да таквих има, коме ово није јасно тешко ће разумети оне друге много теже ствари и проблеме пред којим се налази српски народ на почетку трећег миленијума када он без претеривања мора отпочети озбиљну борбу за свој опстанак.

Морални пад и/или како на светло дана

Пише: Боривој Рашуо
среда, 09 март 2011 07:41

Овај напис ваљало би разумети више као указивање и изјашњавање ко треба да чини, ко треба да стане на позорницу српске политике да постане њен субјект, а не шта би тај требало да чини. Онај ко је позван да чини за добро свога народа и државе тај сигурно зна и шта и како то треба чинити. Да још једном истакнем, након свега нисам сигуран шта треба чинити, немам довољно ни умне ни моралне снаге да се одважим да мислим у том правцу али сам зато, ма колико ништа није мудро тврдити, сигуран у то да *српска младост треба да преузме одговорност за стање у држави и нацији сразмерну свом друштвеном и биолошком статусу.*

Можда ће се неко сетити да стави примедбу како је овај напис могуће протумачити и као удварање српској младости. Признајем да је он и то, уз напомену да је од удварања младости много погубније подилажење старости а што је у нашем случају на несрећу владајући принцип политичког живота. И можда смо зато ту где јесмо у једну реч – нигде. Овај напис уједно треба разумети и као позив тој младости да преузме одговорност за нацију и Србију колико данас јер већ сутра могло би бити касно.